

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Fra SK · udateret [juli-aug. 1848] · til J.L.A. Kolderup-Rosenvinge

Citation: Kierkegaard, Søren: "Fra SK · udateret [juli-aug. 1848] · til J.L.A. Kolderup-Rosenvinge", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b259-txt-shoot-n264.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Fra SK · udateret [juli-aug. 1848] · til J.L.A. Kolderup-Rosenvinge

Kjære Hr Conferentsraad!

»Vi fik ikke talt om Politik« siger De, hvad Under vel! De er saa høflig at glemme, at jeg, (hvad dog ikke kunde være anderledes paa en – eensom Spadseretour i Selskab med Dem) var saa uhøflig at føre Ordet alene; og det er jo Dem, der pleier at vide Beskeed om Politiken, medens jeg er lutter Øre.

Nei, Politik er ikke min Sag; at følge med Politiken, endog blot den indenlandske, i disse Tider er mig idetmindste en Umulighed. Naar Noget gaaer meget hurtigt, nu vel, man gjør et Forsøg paa at følge med; naar Noget gaaer meget langsomt, nu vel, man gjør et Forsøg paa at udholde det Keedsommelige i at følge med. Men naar Noget gaaer frem og tilbage, op og ned og ned og op, og saa i Staae, og rundt om og op og ned og tilbage igjen: saa er jeg ikke istand til at afgive det frivillige Følge; naar saa skulde være, vilde jeg hellere gaae som »nødtvungen Frivillig« med i Krigen, end sidde hjemme – og følge med. Jeg anseer ikke Den, der under saadanne Omstændigheder gaaer i Krigen for saa stor Patriot som Den, der sidder hjemme – og følger med. Vi har nu i lang Tid haft Krig, men paa mig har det aldrig gjort Indtryk som var det Krig. Det Hele forekommer mig mere at ligne en Forelæsning (som Ørsteds physiske) hvor der tillige forevises Experimenter, eller hvor Foredraget oplyses ved Experimenter. Krigen har i mine Tanker egl. bestandigt været en Slags Fred-Slutning eller Slutten-Fred – den besynderligste Art Krig, jeg har kjendt.

Derfor afholder jeg mig fra Politik, hvor gjerne jeg end hører Den tale derom, som nu engang er saaledes inde i alle disse Forhold, at han kan følge med. For mig løber det surr, vistnok ogsaa fordi jeg veed for lidt, saa det gaaer mig, som hvis En vilde reise i Sjælland ved Hjælp af et almindelig lille Kort over Danmark. Politik er mig for Meget. Jeg elsker at samle min Opmærksomhed paa det Mindre, hvor man stundom kan see aldeles det Samme.

Altsaa jeg forlader Verdens-Theatret Krigs-Skuepladsen, jeg vender tilbage til Kiøbenhavn; selv Kiøbenhavn forlader jeg paa en Maade; jeg vandrer ud, og kommer dog maaskee til det Samme. Jeg tillader mig at føre Dem ud i et af hine Quarterer, dicht an den neuen Buden, hvor der er den stille Larmen af de mange Smaa-Familier. 1ste Akt. To Hunde ere komne op at slaaes. Begivenheden vækker uhyre Sensation; en utrolig Mængde Hoveder komme i Vinduerne for at See; Arbeidet maa hvile saa længe; Alt forlades. 2^{den} Akt. Ud af de tvende ved Slaget nærmest liggende Huses Gadedørre træder tvende Madamer, hver ud af sin. Disse tvende Madamer synes at være Hundenes Eierinder. Den Ene paastaaer, at det er den Andens Hund, der begyndte Slagsmaalet. Derover bliver Madamerne saa hæftige, at Madamerne komme op at slaaes. Mere saae jeg ikke. Men det vil let kunne fortsættes. Altsaa 3^{die} Akt. Der kommer to Mænd, de respektive Madamers Mænd. Den Ene paastaaer, at det er den Andens Kone der begyndte. Derover blive de to Mænd saa heftige, at de komme op at slaaes. Derpaa kan man saa antage, at der kom flere Mænd og Koner til – og nu er det en europæisk Krig. Anledningen er, hvo det var der begyndte. De seer dette er Formlen for Krig i anden Potens. Krig i første Potens er Krig, i anden Potens er det en Krig i Anledning af hvo det var der begyndte den første Krig.

Men nu til noget langt Vigtigere. Af hvad De skriver, seer jeg med Forfærdelse, at De lader være at spadsere. Det maa for Alt ikke være saaledes. Jeg maa for Deres egen Skyld, kjære Hr Conf., og for min Skyld, at jeg kan have min Samvittighed fri, paa det bestemteste bede Dem at continuere med Spadseringen. Ja, jeg har endnu en Grund til saa ivrig at insistere herpaa. Den lille Kreds, som nærmest omgiver Dem, hvis eneste Ønske er for og er ideligt for Deres Befindende, har stundom maaskee i stille Sind næsten takket mig, at jeg kom og fik Dem ud med. Ja, saaledes gaaer det[.] Jeg har Nydelsen af at spadsere med Dem og saa ovenikjøbet Deres Families Tak. Desto større er mit Ansvar, at jeg ikke – det er besynderligt nok at man kan sige saaledes – at jeg ikke fører Dem paa gale Veie – ved at faae Dem til at sidde stille, for først at læse et Brev fra mig, og for saa, hvad endnu Uforsvarligere er, at skrive et til mig. Nei, nei De maa gaae. Som derfor hine tvende Elskende, Charles og Emeline, der de skilles ad love hinanden, hvor de end færdes i Verden, hver Gang det er fuld Maane at betragte Maanen: o, lader saaledes os to Spadserende love hinanden, hver Gang et saadant Brev modtages – hvordan saa end Veierliget og Føret er at gaae en Tour. Jeg skal til den Ende, naar jeg skriver næste Gang indrette det saaledes, at der indenfor den yderste Convolut er en ny, hvorpaa staaer: fra Mag. Kierkegaard, saa De, uden at aabne det kan see, fra hvem Brevet er. Forsaavidt De da betragter et Brev fra mig som en Byrde, saa læser De det strax – og saa afsted for at forvinde, hvad Skade De kan have haft af det. Forsaavidt De derimod betragter et saadant Brev som et i Forhold til denne den bedste Verdens øvrige Keedsommelighed og Middelmaadighed dog relativt Gode: saa gaaer De først en Tour, og saa læser De. Paa een af Maaderne maa det skee, jeg beder Dem – det at De spadserer er det Vigtigste. Jeg der ikke forstaaer mig paa Politik, forstaaer mig derimod fra Grunden af paa det at spadsere. Min Betragtning af Livet er Præstens: »Livet er en Vei« – derfor gaaer jeg. Naar jeg blot kan komme til at gaae frygter jeg Intet, end ikke Døden; thi saa længe jeg kan gaae, gaaer jeg fra Alt. Naar jeg ikke kan komme til at gaae, frygter jeg Alt, især Livet; thi naar jeg ikke kan komme til at gaae vil Intet gaae for mig.

Her standser jeg, ved Deres Port; jeg tager Afskeed, tak for idag, tak for Touren, tak for den Godhed, jeg veed, De saa velvillig, ja saa venskabeligt bevarer for mig; saa skilles vi ad; Porten lukkes; jeg seer endnu engang tilbage; saa gaaer jeg min Vei, men forbliver

Deres
S. Kierkegaard.